

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.534 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 2 december 2008 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerking van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2000 verklaren verzoekers zich vluchteling. Verzoekers leggen geen identiteitsdocumenten voor.

Op 2 oktober 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 3 november 2003 stellen verzoekers tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 2 februari 2004 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 oktober 2006 dienen verzoekers, ook in naam van hun minderjarige zoon, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 20 mei 2007 dienen verzoekers, ook in naam van hun minderjarige zoon, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 25 oktober 2007 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 11 januari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers worden geweigerd.

Op 30 januari 2008 stellen verzoekers, elk afzonderlijk, tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nrs. 9.601 en 9.602 van 9 april 2008 verwerpt de Raad deze beroepen.

Op 9 mei 2008 tekenen verzoekers elk afzonderlijk cassatieberoep aan bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arresten nr. 189.246 en nr. 189.247 van 5 januari 2009.

Op 5 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 mei 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 2 december 2008, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De redenen die werden aangehaald waarom betrokkenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kunnen niet als uitzonderlijke omstandigheden beschouwd worden.

De problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in kader van betrokkenen hun asielaanvragen dd. 23/10/2000 en 25/10/2007. Deze aanvragen werden definitief afgewezen door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op respectievelijk 03/10/2003 en 16/01/2008. Hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer aanvaard worden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen. Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat betrokkenen hun vrees om terug te keren naar het herkomstland niet staven met een begin van bewijs, waardoor het enkel bij

een bewering blijft. Derhalve tonen betrokkenen niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een inbreuk zou uitmaken op art 3 van het EVRM.

Dat betrokkenen nog een procedure bij Raad van State hangende hebben, kan niet weerhouden worden. Volgens vaste rechtspraak heeft het louter indienen van een verzoek tot schorsing en/of nietigverklaring geen schorsende werking. Betrokkenen kunnen zich in het kader van deze procedure laten vertegenwoordigen door hun raadsman. Hoger genoemd element kan derhalve niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen.

Dat betrokkenen onverwijderbaar zouden zijn omwille van het feit dat er geen bilateraal terugnameakkoord met Iran is, kan niet weerhouden worden. Betrokkenen kunnen beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) teneinde hun terugkeer mogelijk te maken. Iran zelf is reeds lid van de I.O.M. sinds november 2001 (<http://www.iom.int/jahia/Jahia/pid/493>) en uit het REAB-rapport van de I.O.M. van juli/augustus 2008 blijkt duidelijk dat er effectief Iraanse staatsburgers naar hun land terugkeren

(<http://www.belgium.iom.int/REAB/newsletter/pdf/Newsletter0806/REAB%20General%20Statistics%20July-August%2008.pdf>). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag in te dienen overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet impliceert bovendien enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ten slotte is het aan de betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou betekenen op art 28 (recht op onderwijs) van het Verdrag van de Rechten van het Kind kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kind al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat het recht op onderwijs hem niet werd ontnomen. Echter verandert dit niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakanties teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen obv art 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst.

Dat betrokkenen hun zoontje hier geboren is, naar school zou gaan en aangesloten zou zijn bij een turnvereniging, dat betrokkenen cursussen Nederlands zouden gevolgd hebben, dat betrokkenen zeer goed Nederlands zouden spreken en dat Nederlands de enige taal is dat hun zoontje zou kennen, dat meneer zou zijn aangesloten bij de sportclub A.A.C. te Antwerpen, dat hij bij de Missiehulp zou hebben gewerkt, dat er getuigenissen worden voorgelegd dat betrokkenen goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij goede kennis van het Nederlands zouden hebben en dat betrokkenen een positieve instelling zouden hebben, zijn op zich geen uitzonderlijke omstandigheden en verantwoorden niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België ingediend wordt. De elementen met betrekking tot integratie in illegaal verblijf bekomen, kunnen immers niet in aanmerking genomen worden, gezien betrokkenen onwettig in het land verblijven. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Illegaal verblijf is bovendien een strafbaar feit volgens art 75 van de wet van 15/12/1980.

Het aangehaalde medisch motief van mevrouw S.S.S. kan niet weerhouden worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel medisch attest voorlegt. Hieruit volgt dat zij niet aantoonbaar dat zij aan een medische aandoening lijdt of een medische behandeling krijgt en indien dit wel zo zou zijn, toont zij evenmin aan dat deze niet behandelbaar, noch toegankelijk is in het land van herkomst en dat zij niet in staat is om te reizen. Derhalve kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een eerste en een tweede middel aan, die luiden als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren. (Dat op het moment van het indienen van huidig verzoekschrift de nieuwe regering Van Rompuy I herhaalt dat het regeerakkoord zoals onderhandeld bij Leterme I verder zal uitgevoerd worden.)

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium 'langdurige procedure' reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent:

- Nieuwsblad 25.06.2008: "Er worden voorlopig geen personen uitgewezen die onder de nieuwe criteria voor langdurige procedure zullen vallen, liet Turtelboom woensdag in de Kamer verstaan."

- Stad Gent: "Bij navraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op dit moment bijgevolg nog steeds de oude 'regels' toegepast worden. Wel zou de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen in dossiers met het criterium 'lange procedure 4 tot 5 jaar' opschorten." Provincie Limburg: "Mensen die heel duidelijk aan de nieuwe criteria voor lange procedures voldoen, zullen voorlopig geen negatieve beslissing krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag,"

- www.vluchtelingendienst.be en www.vreemdelingenrecht.be: "De Dienst Vreemdelingenzaken heeft al lijsten gemaakt van vreemdelingen die potentieel onder deze nieuwe maatregel kunnen vallen. Mensen die aan deze criteria voldoen zullen de komende weken en maanden dus wellicht geen negatieve beslissingen meer krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag."

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitspraken en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden.

De beslissing zou alleen hiervoor al geschorst en nietigverklaard moeten worden.

TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het art. 8 E.V.R.M. en het art 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekers zullen hierna aantonen dat de motivering deels niet afdoende is en deels onjuist:

1. De motiveringsverplichting in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

- I.v.m. de langdurige procedure

In de afgelopen maanden werd meermaals gesteld dat het criterium 'langdurige procedure' reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent:

- Nieuwsblad 25.06.2008: "Er worden voorlopig geen personen uitgewezen die onder de nieuwe criteria voor langdurige procedure zullen vallen, liet Turtelboom woensdag in de Kamer verstaan."

- Stad Gent: "Bij navraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op dit moment bijgevolg nog steeds de oude 'regels' toegepast worden. Wel zou de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen in dossiers met het criterium 'lange procedure 4 tot 5 jaar' opschorten." Provincie Limburg: "Mensen die heel duidelijk aan de nieuwe criteria voor lange procedures voldoen, zullen voorlopig geen negatieve beslissing krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag,"

- www.vluchtelingendienst.be en www.vreemdelingenrecht.be: "De Dienst Vreemdelingenzaken heeft al lijsten gemaakt van vreemdelingen die potentieel onder deze nieuwe maatregel kunnen vallen. Mensen die aan deze criteria voldoen zullen de komende weken en maanden dus wellicht geen negatieve beslissingen meer krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag."

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitspraken en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden.

De bestreden beslissing meldt hieromtrent het volgende : « aangaande het argument dat verzoekster wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf ; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. »

Gezien de bovenvermelde toezeggingen en uitspraken van de bevoegde autoriteiten is deze uiteenzetting als motivering niet afdoende. Er wordt immers geenszins verklaard waarom in dit dossier, dat duidelijk in aanmerking komt voor een positieve beslissing op basis van het criterium 'lange procedure' uit het regeerakkoord, plots wél een negatieve beslissing genomen wordt vooraleer er duidelijkheid is omtrent de omzendbrief.

3. Motivering inzake de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie

In het oorspronkelijk verzoekschrift werd door verzoekers aangehaald dat zij bij hun vertrek uit Iran alles hebben moeten achterlaten en dat zij er niets of niemand meer hebben om hen op te vangen indien zij verplicht zouden worden terug te keren.

Doorheen de bestreden beslissing wordt telkens gezegd dat verzoekers slechts tijdelijk moeten terugkeren naar hun land van herkomst om vervolgens daar een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische ambassade.

De laatste paragraaf van de bestreden beslissing stelt echter dat verzoekers een beroep zouden kunnen doen op de I.O.M. om steun te krijgen bij een eventuele terugkeer.

Hieruit blijkt dat het de eigenlijke bedoeling van de Dienst Vreemdelingenzaken is dat verzoekers voorgoed terugkeren naar Iran. Om een beroep te kunnen doen op de diensten van de I.O.M. is het immers verplicht om een verklaring te ondertekenen dat men niet binnen de vijf jaar na vertrek mag terugkomen naar België, op straffe van het terugbetalen van alle door de I.O.M. gemaakte kosten. De opgesomde voorbeelden van 'reïntegratiebijstand' hebben ook duidelijk een definitieve herintegratie als bedoeling en geen tijdelijke bijstand in afwachting van de toekenning van een verblijfsmachtiging voor België. De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt dan ook tegenstrijdig, d.w.z. onjuist.

Besluit: de beslissing is deels niet afdoende en deels onjuist gemotiveerd.

Verzoekers zijn van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken deels niet afdoende is en deels onjuist, en dit omwille van de motieven hierboven uiteengezet.

Verzoekers verwijzen dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoekers menen dan ook gezien het bovenstaande dat de motivering niet afdoende is."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekers geen ernstige middelen opwerpen. Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel kunnen niet dienstig worden ingeroepen. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State duidt verwerende partij erop dat

beleidsverklaringen niet de waarde van een rechtsregel hebben (RvS 11 oktober 2004, nr. 135.903). Verwerende partij merkt op dat een rechtstaat fungeert op basis van wetgeving. Bijgevolg kan het bestuur geen beslissing treffen met inachtneming van politieke beloften en of voorgestelde wetswijzigingen. Er kan enkel rekening gehouden worden met de regels van positief recht zoals ze van toepassing zijn ten tijde van het nemen van de beslissing. Verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing wordt geantwoord op alle door verzoekers aangebrachte elementen en dat de motivering wel degelijk afdoende is.

2.3. Daar het eerste middel grotendeels een herhaling vormt van het tweede middel en ook op het tweede middel voortbouwt, wordt erop gewezen dat voor een goed begrip van onderstaande analyse beiden samen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers uiten voorts kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voeren in feite de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van de aanvraag van verzoekers geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“In hoofddorde

Verzoekers vroegen asiel aan op 23.10.2000. Er volgde pas een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 02.10.2003. Op 3 weken na is er dus sprake van een lange asielprocedure aangezien verzoekers een schoolgaand kind hebben: M., geboren op (...).

Verzoekers wensen zich dan ook te beroepen op het engagement dat Min. Dewael in december 2004 uitsprak in verband met de regularisatie van de verblijfstoestand van personen die een lange asielprocedure achter de rug hebben. Omdat het verzoek van asielaanvraag is van voor 01.01.2001 is in principe zelfs geen bewijs nodig van de integratie van de betrokkenen, dat hier echter in overvloed aanwezig is.

Verzoekers vragen dan ook dat zij op deze basis gemachtigd worden tot een verblijf van onbeperkte duur.

In ondergeschikte orde

Indien niet ingegaan wordt op de in hoofddorde vermelde argumentatie wensen verzoekers te wijzen op de volgende elementen:

Ontvankelijkheid: de buitengewone omstandigheden.

1. Problemen in het land van herkomst.

* Verzoeker

Sinds zijn afstuderen was verzoeker tewerkgesteld in het onderwijs. Tijdens zijn lessen sprak hij zich regelmatig uit tegen het regime, hierdoor kwam hij keer op keer in de problemen.

Bij wijze van straf werd hij regelmatig gemuteerd naar een andere school en werd hij, niettegenstaande hij geslaagd was voor het examen, niet toegestaan les te geven aan de hogere graad.

Tijdens het schooljaar 1995-1996 raadde verzoeker op een oudercontact de ouders van zijn leerlingen aan hun grieven over de gebrekkige accommodatie van de school in een protest aan de gouverneur over te maken. Toen duidelijk werd dat hij de ouders had opgehitst, werd hij bij de gouverneur, en de Herasat (veiligheidsdienst) op het matje geroepen. Verzoeker werd hierbij verplicht een verbintenis te ondertekenen waarin hij verklaarde dat hij zich enkel zou bezighouden met zijn onderwijstaken.

Op 22 oktober 1996 was er een algemene onderwijsstaking, waaraan ook de leraars van de school van verzoeker meededen. De stakende leraars werden verplicht een document te ondertekenen dat ze zich met deze staking contra-islamitisch opstelden en dat ze bij een eventuele voortzetting van hun staking van 'corruptie op aarde' konden beschuldigd worden.

In datzelfde jaar opende verzoeker een fitnessclub. Op 6 juli 1998 werd er een feest gehouden naar aanleiding van een overwinning. Vier mannen in uniform drongen het gebouw binnen en vernielden het. De fitness werd gesloten omwille van het niet respecteren van religieuze regels.

In 1999-2000 werd eerste verzoeker overgeplaatst naar een nieuwe school. Tijdens de les sprak hij zich uit over de mislukking van de Iranese revolutie, de beloftes die niet nagekomen waren, de uitkomsten die niet bereikt waren. Verzoeker was er zich niet van bewust dat één van de oversten hem afliuisterde.

Op 30 januari 2000 werd hij ontboden op het departement van onderwijs. Er werd hem verweten dat hij de engagementen die hij ondertekend had, niet had nageleefd. Ze achtten verzoeker niet competent om zijn onderwijstaken uit te voeren, en hij diende een document te ondertekenen dat in zijn naam was opgesteld. Het luidde dat hij uit eigen beweging verkozen had zijn onderwijstaken stop te zetten. Vanaf die dag werd het hem verboden om nog een voet binnen de school te zetten. Verzoeker werd pas definitief ontslagen op 29 april 2000. Dit uitstel van drie maanden komt doordat de staat het wilde voorstellen alsof verzoeker uit eigen beweging ontslag genomen had. Doordat hij drie maanden (gedwongen) afwezig was zonder reden, konden ze zijn ontslag motiveren op onwettige afwezigheid.

Na zijn ontslag kreeg verzoeker geregeld anonieme dreig telefoons, waarin men hem zegde dat hij moest stoppen met zijn activiteiten. Dit laatste had betrekking op de gesprekken die hij met vrienden had over de inefficiëntie en de onbekwaamheid van het huidige regime.

Gezien zijn moeilijkheden, maar vooral omwille van de problemen van zijn echtgenote, die samenhangen met haar politieke activiteiten, besloten verzoekers dat het beter was Iran te verlaten.

* Verzoekster

Verzoekster is van Turkse afkomst en heeft de Iraanse nationaliteit. Zij bracht het grootste gedeelte van haar leven door in Hamedan (provincie Orumiyeh).

Rond haar zeventiende schreef zij een (volgens de Herasat van de school) controversieel en choquerend stuk over de Islamitische Revolutie. Ze werd voor de Revolutionaire rechtbank gebracht en er werd geoordeeld dat zij niet langer het recht had te studeren.

In 1991 -92 verdween haar broer tijdens de uitvoering van zijn dienstplicht. Op 4 september werd de familie van verzoekster op de hoogte gebracht van zijn executie: hij zou tegen het regime geageerd hebben.

De vader van verzoekster dronk veel en wanneer hij beschonken was, fulmineerde hij naar hartelust tegen het regime. De burens haalden hierom vaak de politie erbij.

Op 23 oktober 1995 kwam de vader van verzoekster om het leven. Het is niet duidelijk wat er is gebeurd, maar een bevriend militair liet verzoekster weten dat haar vader mogelijk door een auto werd geraakt omwille van zijn politieke overtuiging. Van de dokter kreeg zij een brief waarin stond dat haar vader met voorbedachten rade werd vermoord.

Omwille van al deze zaken besloot verzoekster tegen het regime te ageren.

Op een dag in 1991-92 werd zij, na de dood van haar broer door een zekere M. aangesproken. Deze beweerde de nicht te zijn van Bani Sadr, de verbannen ex-president van Iran. Zij vroeg verzoekster of zij lid of sympathisant wilde worden van de politieke partij Azadikhah. Verzoekster ging ermee akkoord om pamfletten te verspreiden, maar zij werd geen lid omdat, ze dat te gevaarlijk vond. Tot 1995-96 werkte zij op zeer regelmatige basis, minimum éénmaal per maand, voor deze partij.

Op 1 december 1995 liep tweede verzoekster een ernstig rugletsel op. Na haar herstel hervatte zij haar activiteiten, maar beperkter dan voorheen, omdat ze nog last had van haar verwondingen.

Toen zij op een avond terugkeerde na het bussen van pamfletten, werd verzoekster aangevallen door vier onbekenden. Men verweet haar haar activiteiten voor de partij. Verzoekster werd in elkaar geslagen en brak haar neus. Met de hulp van een toevallig passerend echtpaar werd zij naar het ziekenhuis gebracht.

Verzoekster bleef contact houden met deze mensen, omdat ze er vriendelijk en toegenegen uitzagen en op een dag luchtte ze haar hart tegen hen. Achteraf bleek echter dat de man een Pasdar (lid van een ordedienst) was.

Zes maanden na de eerste aanval werd verzoekster voor een tweede maal het slachtoffer van buitensporig geweld. Nu werd haar pols gebroken.

In 1997-98 besliste verzoekster omwille van deze zaken niet langer meer actief te zijn voor de partij. Toch werd zij er nog steeds over aangesproken door de reguliere ordediensten, vuil bekeken en voelde zij zich bedreigd.

Tenslotte besloot verzoekster dat het beter zou zijn dat zij zich ging verschuilen in een andere stad.

Begin 1999 trok zij naar Orumiyeh, waar ze verzoeker ontmoette, haar huidige echtgenoot. Maar ook daar werd ze niet met rust gelaten. Via de Pasdar die zij in Hamedan ontmoet had, waren de reguliere ordediensten op de hoogte van haar politieke activiteiten. Op een dag werd zij bij hen ontboden. Verzoekster werd in de gaten gehouden, gecontroleerd en bedreigd.

Op 6 oktober 2000 beslisten verzoekers Iran te verlaten. Op 21 oktober 2000 kwamen verzoekers in België aan en twee dagen later vroegen zij asiel aan.

De vrees van verzoekers voor vervolging in hun thuisland is degelijk ernstig. Omwille van zijn tegenkanting tegen het regime werd verzoekers fitnessclub vernield en gesloten. Hij werd verplicht een document te ondertekenen waarin hij verklaarde uit eigen beweging zijn onderwijsactiviteiten stop te zetten en kreeg meerdere malen dreig telefoons.

Ook verzoekster vreest voor een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. De executie van haar broer en de ernstige aanwijzingen dat haar vader werd vermoord, hebben haar ertoe aangezet zich politiek te engageren. Vooral haar betrokkenheid bij de politieke beweging Azadikhah werd haar verweten. Meerdere malen is verzoekster het slachtoffer geweest van ernstige aanvallen. Zij voelt zich nog steeds bedreigd en gecontroleerd door de Iranese ordediensten

2. Procedure bij de Raad van State hangende.

Verzoekers hebben bij de Raad van State een procedure gestart om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verzoekers achten het noodzakelijk om in België te blijven minstens tot zij hun belangen voor de Raad van State hebben kunnen verdedigen en de Raad van State hierover uitspraak heeft gedaan.

3. Geen bilateraal terugnameakkoord met Iran

De Iranese ambassade levert volgens recente informatie van Vluchtelingenwerk Vlaanderen enkel laissez-passers af voor personen die vrijwillig willen vertrekken. Onderhandelingen over een bilateraal terugnameakkoord zijn bezig, maar de eisen van Iran zijn voor België onaanvaardbaar.

Dit komt erop neer dat verzoekers minstens voorlopig onverwijderbaar zijn.

4. Opvoeding van het kind

In 2001 kregen verzoekers een zoontje, M.C.R., Het kind is hier geboren en volgt de lessen in de (...) in Antwerpen.

Het zou voor verzoekers' zoontje erg moeilijk zijn om zijn thuis te moeten verlaten, zelfs voor een beperkte periode, om een verblijfsmachtiging te vragen in het land van herkomst van zijn ouders.

Het kind heeft zijn hele leefwereld uiteraard in zijn geboorteland België. Aangezien de maatschappij in Iran op een volledig andere manier georganiseerd is zou een verblijf daar voor de jongen een grote schok zijn.

Het terugsturen van het gezin schendt bovendien omwille van enkele redenen het recht op onderwijs van M., dat beschermd wordt in het ECOSOC- en Kinderrechtenverdrag.

Ten eerste worden alle cursussen in Iran in het Farsi gedoceerd, wat het bijzonder moeilijk zou maken voor M. om daar zijn opleiding verder te zetten in het nationaal schoolsysteem. Verzoekers spreken met hun zoon immers enkel Nederlands, zodat hij het Farsi niet of nauwelijks begrijpt.

Bovendien is het primair en secundair onderwijs in Iran slechts kosteloos indien de verzoeker beschikt over een Iranese geboorteakte. M. is echter in België geboren, waardoor hij het recht op kosteloos onderwijs verliest."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers uiten kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoekers aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat zij ingevolge het regeerakkoord Leterne I van maart 2008 voldoen aan een in het regeerakkoord opgenomen regularisatiecriterium, te weten de lange duur van de asielprocedure. Verzoekers wijzen erop dat dit regeerakkoord door de nieuwe

regering Van Rompuy I verder zal worden uitgevoerd en dat in de nabije toekomst een omzendbrief van de minister van Migratie- en asielbeleid verwacht wordt, waarin de regularisatiecriteria verder uitgewerkt worden. Verzoekers steunen hun argument door te verwijzen naar allerhande persberichten en uitspraken van de bevoegde instanties. Verzoekers stellen bijgevolg: *“Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitspraken en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden”*.

Na analyse van de bovenstaande aanvraag om machtiging tot verblijf, stelt de Raad vast dat het regeerakkoord Letermé I van maart 2008 niet in de aanvraag van verzoekers werd aangehaald omdat het toen nog niet bestond maar dat verzoekers wel verwijzen naar de verklaringen van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken betreffende personen die een lange asielprocedure achter de rug hadden.

Betreffende het regeerakkoord dat werd afgesloten in maart 2008, wijst de Raad erop dat hij geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch een juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekers zich hierop niet kunnen beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Evenmin betreffen deze bepalingen een vaste gedragslijn van de overheid. Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel kunnen in deze niet geschonden worden geacht.

Verzoekers halen in dit kader voorts de volgende bewoordingen aan, waarvan zij menen dat deze in de bestreden beslissing voorkomen : *“aangaande het argument dat verzoekster wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf ; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort”*. Verzoekers stellen hierbij dat deze uiteenzetting, gelet op de toezeggingen en uitspraken gedaan door de bevoegde autoriteiten in het kader van het regeerakkoord Letermé I, als motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Er dient opgemerkt te worden dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren in het middel, geen dergelijke passage kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister op basis van een motief dat niet in de bestreden beslissing voorkomt, tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen of zijn beslissing heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding.

In zoverre verzoekers menen in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van hun lange asielprocedure, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt overwogen: *“De problemen in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in kader van betrokkenen hun asielaanvragen dd. 23/10/2000 en 25/10/2007. Deze aanvragen werden definitief afgewezen door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op respectievelijk 03/10/2003 en 16/01/2008.”* Hieruit, alsmede uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de eerste asielprocedure van verzoekers zich niet uitstrekt over een termijn van 3 jaar. Bijgevolg gaat het argument dat verzoekers geregulariseerd dienen te worden op grond van de lange duur van hun asielprocedure, op basis van de *“oude regels”* inzake *“lange procedure 4 tot 5 jaar”* niet op.

In zoverre verzoekers voorts van mening zijn dat zij in aanmerking komen voor regularisatie en daarbij wijzen op hun hoge graad van integratie, als gevolg van hun lange asielprocedure, dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing hierover luiden als volgt: *“Dat betrokkenen hun zoontje hier geboren is, naar school zou gaan en aangesloten zou zijn bij een turnvereniging, dat betrokkenen cursussen Nederlands zouden gevolgd hebben, dat betrokkenen zeer goed Nederlands zouden spreken en dat Nederlands de enige taal is dat hun*

zoontje zou kennen, dat meneer zou zijn aangesloten bij de sportclub A.A.C, te Antwerpen, dat hij bij de Missiehulp zou hebben gewerkt, dat er getuigenissen worden voorgelegd dat betrokkenen goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij goede kennis van het Nederlands zouden hebben en dat betrokkenen een positieve instelling zouden hebben, zijn op zich geen uitzonderlijke omstandigheden en verantwoorden niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België ingediend wordt. De elementen met betrekking tot integratie in illegaal verblijf bekomen, kunnen immers niet in aanmerking genomen worden, gezien betrokkenen onwettig in het land verblijven. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Illegaal verblijf is bovendien een strafbaar feit volgens art 75 van de wet van 15/12/1980". Verzoekers tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister de elementen van integratie niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet hebben aangetoond dat hun integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoekers in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoekers geen buitengewone omstandigheid is. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek over de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoekers niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

Vervolgens voeren verzoekers aan dat de motivering inzake de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) tegenstrijdigheden bevat en bijgevolg onjuist is. Verzoekers duiden erop dat doorheen de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat het slechts om een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou gaan. Terwijl, volgens verzoekers, de eigenlijke bedoeling van de Dienst Vreemdelingenzaken erin bestaat dat verzoekers definitief terugkeren naar Iran. Verzoekers wijzen er immers op dat, indien zij beroep doen op de hulp van de IOM om terug te keren naar hun land van herkomst, zij er zich toe dienen te verbinden om gedurende 5 jaar na vertrek niet meer terug te keren naar België. Dit op straffe van het terugbetalen van de door de IOM gemaakte kosten. Bovendien wijzen verzoekers erop dat zij *"bij hun vertrek uit Iran alles hebben moeten achterlaten en dat zij er niets of niemand meer hebben om hen op te vangen indien zij verplicht zouden worden terug te keren"*. Verzoekers stellen tevens dat de voorbeelden van reïntegratiebijstand in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk ook de definitieve herintegratie beogen en geen tijdelijke bijstand in afwachting van de toekenning van een verblijfsmachtiging voor België.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *"Dat betrokkenen onverwijderbaar zouden zijn omwille van het feit dat er geen bilateraal terugnameakkoord met Iran is, kan niet weerhouden worden. Betrokkenen kunnen beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) teneinde hun terugkeer mogelijk te maken. Iran zelf is reeds lid van de I.O.M. sinds november 2001 (<http://www.iom.int/jahia/Jahia/pid/493>) en uit het REAB-rapport van de I.O.M. van juli/augustus 2008 blijkt duidelijk dat er effectief Iraanse staatsburgers naar hun land terugkeren (<http://www.belgium.iom.int/REAB/newsletter/pdf/Newsletter0806/REAB%20General%20Statistics%20July-August%2008.pdf>). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag in te dienen overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet impliceert bovendien enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ten slotte is het aan de betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst."*

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij om financiële redenen niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om hun aanvraag in te dienen omdat zij, bij terugkeer naar België binnen de 5 jaar na vertrek de steun van de IOM terug moeten betalen en dat zij gedwongen worden tot een definitieve terugkeer naar hun land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde argumenten in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Met de bijkomende argumenten omtrent de financiële problematiek van verzoekers, opgeworpen in hun verzoekschrift, kon de gemachtigde van de minister geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat de verwijzing naar de IOM tegenstrijdig en onjuist is daar zijzelf geen definitieve terugkeer naar Iran beogen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing enerzijds verwijst naar de steun die verzoekers kunnen verkrijgen van de IOM voor hun terugreis en anderzijds ter inlichting verwijst naar het reïntegratiefonds waarover de IOM beschikt. De steun voor een terugreis staat los van de mogelijkheid om gebruik te maken van het reïntegratiefonds. Verzoekers tonen niet aan dat zij geen gebruik zouden kunnen maken van financiële steun van de IOM voor hun terugreis, ook al beogen zij geen definitieve terugkeer.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het argument van verzoekers enige nuancering verdient, namelijk dat de verbintenis waartoe vreemdelingen zich dienen te verbinden als zij beroep doen op de hulp van de IOM om terug te keren naar hun land van herkomst de verplichting betreft om de eerstkomende 5 jaar geen asiel meer aan te vragen in België. Onderhavig beroep is ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

In zoverre verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepalingen geschonden achten. In de mate dat in het tweede middel de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, is het onontvankelijk.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. De verklaringen van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken, waarnaar verzoekers verwijzen in hun aanvraag, betroffen asielprocedures met een duur van drie of vier jaar. De eerste asielprocedure van verzoekers duurde geen drie jaar, zodat er in casu in hoofde van verzoekers geen sprake kon zijn van in hun hoofde gewekte rechtmatige verwachtingen, en bijgevolg evenmin van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Uit het bovenvermelde volgt dat niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de minister niet gehandeld heeft in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Het rechtszekerheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zouden zijn noch dat zijn gevolgtrekkingen kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het eerste middel is, evenmin als het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.